

Arrest

nr. 38 803 van 16 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 16 februari 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 22 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 oktober 2009 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Ingoeshe origine te zijn. U bent afkomstig van Nazran, Kantyshevo. U verklaarde dat u niet meer kon leven in Ingoesjetië, dat u geen problemen had maar dat u de algemene veiligheidssituatie daar vreest. U verliet uw land van herkomst midden februari 2009. U kwam in België toe op 16 februari 2009 waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de

Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Russisch paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw en kinderen, uw huwelijksakte, uw militair boekje en uw rijbewijs voor.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u uw land herkomst hebt verlaten omwille de algemene veiligheidssituatie en omwille van economische redenen. Uw echtgenote verklaarde eveneens dat ze haar herkomstregio had verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie maar ook omdat ze samen wou zijn met u.

Wat betreft uw verwijzing naar de economische tekorten (CGVS man p.8) in uw herkomstregio en wat betreft de reden van uw echtgenote dat ze samen bij u wou zijn (CGVS vrouw p.8), moet worden opgemerkt dat deze aangehaalde motieven niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie daar deze voorziet in bescherming van personen die in hun land vervolgd worden omwille van hun nationaliteit, hun geloof, hun etnie, hun behoren tot een sociale groep of omwille van een politieke overtuiging. Gezien u expliciet verklaarde ondermeer omwille van economische redenen het land te hebben verlaten, kan u niet de vluchtelingenstatus worden toegekend.

U en ook uw echtgenote haalden ook de algemene politieke situatie in Ingoesjetië aan als reden om niet terug te keren (CGVS man p. 3, 7, 8; CGVS vrouw p. 8, 9). In verband hiermee kan worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene politieke situatie in uw herkomstregio niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. Het toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. U en uw echtgenote beweerden dat jullie zelf niet werden geviséerd noch dat jullie persoonlijk iets was overkomen (CGVS man p. 8; CGVS vrouw p. 9). Meer nog, u verklaarde expliciet dat u niet echt problemen had (CGVS man p. 3). Bijgevolg kan in hoofde van u geen sprake zijn van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U en uw echtgenote haalden eveneens enkele keren de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië aan als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren. Deze algemene veiligheidssituatie dient onder de toepassing van art 48/4, § 2 c) te worden bekeken. Wat de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw Russisch paspoort, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, militair boekje en rijbewijs bevatten enkel identiteitsgegevens die niet betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de “*motiveringsverplichting (wet van 15 december 1980)*”, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat de motiveringsverplichting op verschillende wijzen wordt geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijk geeft van onbehoorlijk bestuur. Verzoeker geeft aan zich niet te kunnen verzoenen met de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en benadrukt dan ook niet te kunnen terugkeren naar zijn land. Hij vreest ten eerste vervolging en alle bijkomende schendingen van de mensenrechten, zoals foltering door de officiële autoriteiten wegens zijn vermeende samenwerking met Tsjetsjeense rebellen. Ten tweede kan hij niet terugkeren omwille van de algemene onveiligheidssituatie in Ingoesjetië. Verzoeker meent wel degelijk ernstige problemen te hebben gekend in zijn land van herkomst. Verzoeker voegt hiertoe drie nieuwe stukken bij zijn verzoekschrift waaruit blijkt dat er wel degelijk meer aan de hand is dan hij kon verklaren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker geeft aan zwaar getraumatiseerd te zijn door de gebeurtenissen in zijn thuisland en reeds langer in behandeling te zijn, hetgeen blijkt uit het door hem neergelegde attest van de psycholoog (bijlage 2). Verzoeker meent dat uit het tweede door hem neergelegde stuk (bijlage 3) blijkt dat hij een hoofd- en halstrauma heeft opgelopen, dat hij regelmatig duizelig en misselijk is en dat hij een letsel heeft opgelopen aan zijn rug, dit alles tengevolge van slagen. Verzoeker benadrukt erg gestresseerd en getraumatiseerd te zijn en dat hij tengevolge van deze trauma's weinig heeft kunnen verklaren tijdens het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoeker moet tijdens het interview duidelijk geweest zijn dat er iets aan de hand was met hem en dat hij niet helemaal in staat was zijn interview af te leggen. Verzoeker heeft immers op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verhaal wel nog kunnen doen, zij het redelijk summier en uit dat interview blijkt dat verzoeker wel degelijk problemen heeft gekend in zijn thuisland. Verzoeker stelt voorts dat uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat hij wel degelijk in de gevangenis heeft gezeten (bijlage 4), dat er wel degelijk slagen en verwondingen werden toegebracht, en dat hij wel degelijk letsels heeft opgelopen. Verzoeker is eveneens van mening dat het feit dat hij tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kort verklaarde dat hij enkel en alleen omwille van de algemene onveiligheidssituatie naar België was gevlucht een belletje moet hebben doen rinkelen. Hij was immers psychologisch niet in staat om een interview af te leggen, waardoor men er tijdens het interview beter aan had gedaan de psychiater van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te laten tussenkomen. Verzoeker acht het tevens bevreemdend dat in de bestreden beslissing niet eens verwezen wordt naar het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit de beslissing blijkt dan ook niet dat verzoeker de kans heeft gehad zijn relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder uit te leggen, hetgeen een ernstig gebrek in de motivering van de bestreden beslissing vormt. Verzoeker merkt eveneens op dat er tussen de verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker en zijn echtgenote geen tegenstrijdige verklaringen te bespeuren zijn, hetgeen opnieuw een ernstige aanwijzing is dat er meer aan de hand is dan uit het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt.

2.2. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Voor zover verzoeker de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien verzoeker niet verduidelijkt welke beginselen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangegeven redenen om zijn land te verlaten, zoals economische redenen en de algemene politieke- veiligheidsituatie in Ingoesjetië vallen echter buiten het toepassingsgebied van voornoemd Vluchtelingenverdrag.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 april 2009 aangaf dat hij in juli 2004 werd opgepakt door de politie, werd vastgehouden en mishandeld naar aanleiding van een aanslag die in juni 2004 werd gepleegd in Nazran, Ingoesjetië en om deze reden ondergedoken bleef tot zijn vertrek naar België (stuk 15, Vragenlijst, p. 2). Tijdens het gehoor voor het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker toe vroeger de waarheid niet te hebben verteld en verklaarde zich op dat ogenblik bereid om alsnog de volledige waarheid te vertellen, waarbij hij preciseerde niet echt problemen te hebben gehad, maar louter de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië is ontvlucht (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/10/2009, p. 3). Op de herhaaldelijke vraag van de interviewer of verzoeker enige persoonlijke problemen heeft meegemaakt, maakte verzoeker geheel geen melding van een aanhouding in juli 2004 door de politie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/10/2009, p. 8), noch maakte verzoekers echtgenote hier enige opmerking over tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3, gehoorverslag echtgenote CGVS 9/10/2009, p. 9). Ook op het einde van verzoekers gehoor voor het Commissariaat-generaal maakte hij (of zijn aanwezige raadsman) geen melding van een aanhouding in juli 2004 die zijn directe vluchtaanleiding zou hebben gevormd, doch sprak hij enkel van een algemene onveilige situatie. De Raad merkt op dat op elke kandidaat-vluchteling echter de verplichting rust om zijn asielaanvraag in elke stand van de procedure op een volledige en correcte wijze uiteen te zetten. Er mag met andere woorden van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, alle feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier in elke fase van het onderzoek weergeeft aan de overheden die bevoegd zijn om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er voor de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Aangaande zijn beweerde psychologische problemen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers relaas op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precieze en gedetailleerde gegevens bevat en, hoewel hij hiertoe wel de kans kreeg, er door verzoeker geen specifieke opmerkingen werden gemaakt in verband met zijn psychische toestand waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of dat hij zich bij het door hem aangehaalde verloop van de gebeurtenissen wel eens zou kunnen vergissen. Aan verzoeker werd eenvoudigweg gevraagd zijn asielaanvraag uiteen te zetten. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielaanvraag had toe te voegen, maakte verzoeker geenszins melding van een verwarde geest. Verzoeker legt evenmin voor het Commissariaat-generaal een medisch attest neer waaruit zijn problematische psychologische situatie zou blijken (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, te meer verzoeker wel in staat bleek te zijn de vermeende aanhouding in juli 2004 te vermelden in de vragenlijst (*cf. supra*) en deze verklaring tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk in te trekken gezien hij stelde niet de waarheid te hebben verteld (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9/10/2009, p. 3). Voorgaande vaststellingen doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de eerder opgegeven asielmotieven, met name de aanhouding van juli 2004. Niettegenstaande verzoeker van mening is dat men er tijdens het interview beter aan had gedaan de psychiater van het Commissariaat-generaal te laten tussenkomen, is het niet de taak van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is bovendien pas in onderhavig verzoekschrift dat verzoeker gewag maakt van het feit dat hij zwaar getraumatiseerd is en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen psychologisch niet in staat was om een interview af te leggen. Bovendien verliep het gehoor voor het Commissariaat-generaal op volstrekt normale wijze, zoals blijkt uit de gehoorverslagen, waardoor een psychologisch onderzoek redelijkerwijs geenszins aan de orde was. Uit de door verzoeker gedane vaststelling dat er tussen de verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker en zijn echtgenote geen tegenstrijdige verklaringen te bespeuren zijn, kan dan ook niet zomaar besloten worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat er meer aan de hand is dan uit het interview zou blijken.

2.6. Waar verzoeker een motiveringsgebrek meent te zien doordat in de beslissing niets wordt verwezen naar verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om een integrale weergave van de verklaringen van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen. De gehoorverslagen bevinden zich immers in het administratief dossier en verzoeker kan deze te allen tijde raadplegen. De weergave in de bestreden beslissing stemt overeen met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoekers betoog laat niet toe hieraan te twijfelen.

2.7. De drie door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken, worden conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen gezien deze stukken werden opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde

vertaling. Overigens heeft verzoeker evenmin verduidelijkt waarom hij deze stukken niet eerder heeft bijgebracht in de procedure, noch of hij in het bezit is van de originelen van deze documenten. Gekopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.8. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de afwezigheid van een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker geeft niet alleen aan niet te kunnen terugkeren naar zijn land omwille van de vervolging die hij vreest, maar ook omwille van zijn vrees voor alle bijkomende schendingen van de mensenrechten, zoals foltering door de officiële autoriteiten wegens zijn vermeende samenwerking met Tsjetsjeense rebellen mede gelet op de algemene onveiligheidssituatie in Ingoesjetïë. Verzoeker meent dat hij minstens de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten krijgen, gezien de algemene situatie in Ingoesjetïë zeer instabiel en gevaarlijk is. Verzoeker geeft hierbij aan dat mensen worden opgepakt en gedood dikwijls zonder enige aanwijsbare reden en er eveneens regelmatig zelfmoordaanslagen plaatsvinden. Verzoeker meldt tevens dat er op 17 augustus 2009 in de stad Nazran een zelfmoordaanslag op het hoofdkwartier van de politie plaatsvond, waarbij er 20 doden en meer dan 100 gewonden vielen.

2.10. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Hoger werd reeds vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker in verband met zijn aanhouding in juli 2004 ongeloofwaardig is waardoor hij zich niet op deze elementen kan baseren om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, dient verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aan te tonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien blijkt uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier genoegzaam dat de situatie in Ingoesjetïë niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, hetgeen door verzoeker evenmin wordt weerlegd.

2.11. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing blijkens het voormelde geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De beslissing steunt verder op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2010 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN